

ČEKÁ NÁS ROK ZKOUŠKY,

říká předseda školských odborů František Dobšík

Problematická novela školského zákona, překlopení financování nepedagogů na zřizovatele, scházející peníze na platy v posledních měsících a nakonec návrh rozpočtu, ve kterém byla bílá místa. Tak vypadal z hlediska školství loňský rok. Rozhovor s předsedou ČMOS pracovníků školství FRANTIŠKEM DOBŠÍKEM jsme vedli o zkušenostech, obavách, nadějích a perspektivách.

Ředitelé je často využívali jako jediný způsob, jak udržet nepedagogické pracovníky vůbec ve škole – přilepšit jim na osobním ohodnocení, dorovnat minimální mzdu nebo zabránit tomu, aby odešli jinam. Když se původní návrh na minus 17 tisíc míst po protestech „zmírnil“ na minus 8,5 tisíce, nešlo o systémovou korekci, ale spíš o politický ústupek, aby se situace uklidnila.

Vítejte, že rezort školství dostal nominant ve volbách dominantního hnutí ANO Robert Plaga?

Bereme to jako šanci. Pokud má školství vést nominant nejsilnějšího vládního hnutí, pak to zvyšuje pravděpodobnost, že jeho požadavky nebudou na vládě od začátku odsouvány na vedlejší kolej. A právě to byl v posledních letech jeden z hlavních problémů – školství sice bylo deklarováno jako priorita, ale v rozhodujících momentech nemělo dostatečnou politickou váhu. U dominantního hnutí je reálnější předpoklad, že si dokáže své priority prosadit i v rozpočtových jednáních, zejména vůči ministerstvu financí. Pokud ministr školství nemá silné politické zázemí, končí jeho snaha často u dobrých argumentů, které ale narazí na rozpočtovou disciplínu. Zároveň ale platí, že odbory nehodnotí podle stranické příslušnosti, ale podle konkrétních kroků. Rozhodující bude, zda se podaří přetavit politickou sílu do reálných peněz pro školy – na platy pedagogů, stabilizaci nepedagogických pracovníků, podpůrné profese i provoz. Pokud se to nestane, pak je jedno, z jaké strany ministr přišel. Odbory v tom budou hrát stejnou roli jako vždy – podporovat tam, kde to dává smysl, a ozývat se tam, kde se sliby znovu rozcházejí s realitou.

Vraťme se zhruba o rok zpět – jak se z vašeho pohledu dojednával rozpočet na rok 2025, kde byly hned na počátku podle školských odborů problémy?

Zásadní změnu přineslo schválení konsolidačního balíčku, který výrazně omezil standardní vyjednávací prostor. Zatímco v minulých letech bylo možné o návrzích diskutovat už na jaře a během léta, tentokrát se sociální partneři k reálným číslům dostali až na konci prázdnin. Tím se dialog fakticky posunul do situace „hotové věci“. Dominantní roli převzalo ministerstvo financí, které kladlo důraz především na nepřekročení rozpočtového schodku. To se stalo mantrou, jež zásadně svazovala kapitolu školství. Na jedné straně vláda opakovaně deklarovala, že chce plnit závazek růstu platů učitelů, na straně druhé už v přípravné fázi bylo zřejmé, že na pokrytí všech mandatorních a kvazimandatorních výdajů peníze jednoduše nevycházejí. Problémem byla zejména otázka platů v relaci

Předseda školských odborů František Dobšík

ke slibovaným 130 % průměrné mzdy (dva roky zpět). Zatímco ještě na začátku období se učitelé platy pohybovaly kolem 127 %, čímž se ministr Plaga právem chlubil, postupem času klesaly – až ke zhruba 109 %, v některých odhadech dokonce níže. Takže politické sliby se odtrhávaly od skutečné rozpočtové reality. Napětí zesílilo v okamžiku, kdy se objevily návrhy škrtů u nepedagogických pracovníků a nebylo jasné, z jakých zdrojů to mají školy pokrýt. Výsledkem bylo vyhocení vztahů, které později vyústilo až ve stávkovou pohotovost.

Předě dvěma roky se mluvilo o seškrtání 17 000 nepedagogických míst, po protestech odborů i ze škol byl jejich počet snížen „pouze“ o 8500 míst, z nichž většina nebyla podle čísel z MŠMT obsazena. Máte pocit, že toto seškrtání byla v podstatě „bojová příprava“ k přesunutí nepedagogů pod zřizovatele, aby se jim prostě nemuselo dávat do RUDu tolik peněz?

Ano, tenhle pocit odbory měly a mají dodnes. Oficiálně se sice mluvilo o „neobsazených tabulkových místech“ a o tom, že se vlastně nic dramatického neděje, ale realita ve školách byla podstatně složitější. Neobsazená místa totiž nebyla zbytečná.

Ve chvíli, kdy se následně rozhodlo o převedení financování nepedagogů na obce a kraje, už bylo všechno „připravené“. Do rozpočtového určení daní se nepromítly reálné náklady na skutečné počty zaměstnanců, ale ty snížené, ořezané stavy. Jinými slovy – zřizovatelé nedostali peníze na to, co ve školách skutečně je, ale na to, co si stát předtím administrativně škrtl.

Z tohoto pohledu to opravdu vypadá jako cílený krok. Ne nutně detailně naplánovaný scénář, ale jasná snaha snížit odpovědnost státu a přenést část nákladů na obce a kraje s argumentem, že „peníze přece mají“. Odbory od začátku upozorňovaly, že to povede k regionálním nerovnostem, tlaku na propouštění nebo na další snižování úvazků. Že stabilita škol bude záviset spíš na bohatství zřizovatele než na potřebách vzdělávání.

Původně se převod nepedagogů pod zřizovatele plánoval od září. Neprošlo to, což představovalo pro školský rozpočet problém, chyběly peníze na platy nepedagogů na poslední čtyři měsíce. V listopadu to vyústilo ve stávkovou pohotovost, kterou jste vyhlásili...

Ten problém nevznikl ze dne na den, ale byl výsledkem několika na sebe navazujících

► cích kroků a – upřímně řečeno – špatných předpokladů. Původní plán vlády převést financování nepedagogických pracovníků na obce a kraje už od září narazil na silný odpor nejen odborů, ale i zřizovatelů, Asociace krajů, Svazu měst a obcí, Sdružení místních samospráv, a nakonec i prezidenta. Výsledkem byl kompromis – účinnost se posunula na 1. leden 2026. Jenže tím vznikla díra, se kterou už se dál systémově nepochybovalo. Rozpočet školství byl totiž připravován, jako by k převodu došlo už během roku, stát s penězi na nepedagogy na poslední čtyři měsíce roku nepočítal. Vláda sice formálně rozhodla, že peníze „papírově“ do kapitoly školství doplní, ale realita byla jiná. V průběhu léta a na začátku podzimu se ukazovalo, že školy a kraje tyto prostředky reálně na účtech nemají. MŠMT proto v srpnu požádalo ministerstvo financí o rozpočtové opatření. Na všech jednáních tripartity jsme byli opakovaně ujišťováni, že se situace vyřeší a že ke konci roku nebude problém.

Zlom přišel na přelomu října a listopadu, kdy se na krajských poradách objevilo doporučení školám, aby raději nevyplácely odměny, protože není jisté, zda bude na platy dostatek hotovosti. To byl moment, kdy se ukázalo, že nejde o teoretický problém, ale o reálné riziko, že školy nebudou mít z čeho zaplatit zaměstnance. Část chybějících peněz je nakonec zalepila přesuny – například z financí určených soukromým školám nebo pak z oblasti vědy a výzkumu, což vyvolalo další vlnu nespokojenosti, tentokrát na vysokých školách. Ale ani to neřešilo systémový problém, jen hasilo akutní požár. Ředitelé byli tlačeni do toho, aby buď sahali na osobní ohodnocení zaměstnanců, nebo riskovali nevyplacení peněz. Stávková pohotovost byla vyústěním dlouhodobého přehlížení varování, že je rozpočet sestavený na nereálných základech.

Na konci roku jste stávkovou pohotovost odvolali. Byl problém vyřešen ke spokojenosti škol a k vaší spokojenosti?
Vyřešen byl, ale jen provizorně a rozhodně ne ke spokojenosti škol ani odborů. Stáv-

kovou pohotovost jsme odvolali ve chvíli, kdy vláda a ministerstvo financí zajistily, že se na poslední měsíce roku skutečně našly peníze na platy nepedagogických pracovníků a že školy nebudou stát před hrozbou nevyplacení mezd. To byl základní důvod – zabránit akutnímu kolapsu. Z hlediska systému se ale nic zásadního nevyřešilo. Pro odbory to nebyl pocit vítězství, spíš úleva, že se podařilo odvrátit nejhorší scénář. Obavy, že se podobná situace může opakovat – jen v jiné podobě a s jinými zaměstnanci – ale zůstaly.

Konflikt mezi bývalou a nastupující vládou se rozhořel i ohledně rozpočtu na rok 2026. Vláda Petra Fialy zejména ústy ministra financí Zbyňka Stanjura tvrdila, že je vlastně všechno v pořádku. Ale už i exministr školství Mikuláš Bek potvrdzoval, že v rozpočtu školství scházejí peníze. Sedm miliard korun, to zase nejsou úplně drobné. Přivítal jste, že rozpočet Fialovy vlády nakonec spadl pod stůl?

Nepřivítal jsem pád rozpočtu jako politikou událost, ale uvítal jsem, že se přestalo předstírat, že je všechno v pořádku. Pokud i ministr školství otevřeně říká, že v jeho kapitole chybí sedm miliard korun, pak je zjevné, že rozpočet není realistický, bez ohledu na to, jak ho interpretuje ministr financí. Z pohledu školství návrh rozpočtu fakt nebyl dobrým východiskem. Byl postavený na optimistických předpokladech, které ignorovaly reálné dopady schválených změn. Sedm miliard není technická odchylka, to je systémový problém. To, že návrh nakonec „spadl pod stůl“, tedy beru spíš jako otevření prostoru pro nové jednání. Že se o rozpočtu na rok 2026 začne mluvit poctivěji a s vědomím skutečných potřeb školství, ne pouze v intencích účetní disciplíny.

Co si od přepracovaného rozpočtu 2026 slibujete? Za jakých podmínek byste řekl: „Je to dobré“?

Nečekám od rozpočtu na rok 2026 žádné zázraky, ale snad přinese základní stabilitu a předvídatelnost. Dobré to bude tehdy, kdy přestane jít o rozpočet

slepovaný z provizorií a začne odpovídat realitě ve školách. Za nezbytnost považují plné pokrytí všech zákonných a vládou schválených opatření. Pokud stát ukládá školám nové povinnosti – od podpůrných profesí přes indexaci škol až po asistenty pedagoga – musí na ně dát i peníze. Nechceme situaci, kdy se oficiálně slibuje posilování škol, ale v praxi se tyto výdaje zalepí z peněz určených na platy učitelů. Nejde jen o tarifní navýšení, ale o to, aby rostly i reálné příjmy pedagogů a aby se neustále neopakovalo schéma „zvýší se tarif, sníží se osobní ohodnocení“. Pokud má školství zůstat atraktivní, musí být růst mezd dlouhodobě udržitelný a předvídatelný. To znamená i střednědobý výhled, se kterým mohou školy, ředitelé i zaměstnanci počítat.

Očekáváte, že se budete moci zúčastnit jednání o novém podobě rozpočtu školství na letošní rok?

Základní rámec rozpočtu je už v tuto chvíli do značné míry daný. O to důležitější ale je, aby se o detailech jednalo se sociálními partnery, nikoli až ve chvíli, kdy je všechno hotové a zbývá jen vzít na vědomí výsledek. Pokud mají odbory nést odpovědnost vůči zaměstnancům škol, musí mít možnost vstoupit do jednání včas – upozornit na rizika, chybějící položky a reálné dopady do provozu škol. Zda se to skutečně podaří, ukáže nejbližší období. Pokud ale vláda deklaruje, že chce stabilitu a sociální smír ve školství, pak bez skutečného sociálního dialogu rozpočet připravit nelze. A právě to bude pro nás testem, zda se přístup k přípravě rozpočtu skutečně mění, nebo se jen mění rétorika.

Než ale bude státní rozpočet schválen, jsou školy financovány v rámci rozpočtového provizoria měsíčně dvanáctinou rozpočtu roku předchozího. Nicméně i nový ministr školství R. Plaga tvrdil, že to neohrozí navýšení tarifů pedagogů o slíbených 7 %.

V zásadě s tímto tvrzením souhlasím, ale je potřeba ho doplnit několika důležitými „ale“. Čistě technicky vzato má ministr

pravdu v tom, že rozpočtové provizorium samo o sobě nemusí ohrozit navýšení tarifů pedagogů o slíbených 7 %. V prvních měsících roku se totiž tradičně nevyplácejí odměny a školy fungují spíše v základním provozním režimu. Pokud je politická vůle a pokud je jasné, že po schválení rozpočtu se peníze doplatí zpětně, dá se to zvládnout.

Problém ale není v tarifech jako takových, nýbrž v celkovém kontextu financování. Provizorium znamená, že školy jedou podle starých čísel, která už neodpovídají nové realitě – vyšším nákladům, novým povinnostem ani napjaté personální situaci. Ředitelé jsou v té době extrémně opatrní, protože nevědí, jak bude rozpočet ve finále vypadat a zda někde nevznikne další výpadek. A tato opatrnost se často promítá právě do omezení nenárokových složek platu nebo do odkládání personálních rozhodnutí. Zkušenost z minulého roku navíc ukazuje, že spoléhat se jen na „papírové“ ujištění není úplně bezpečné. Viděli jsme, že i když rozpočet formálně s něčím počítal, peníze v průběhu roku reálně chyběly a řešily se až na poslední chvíli. Proto i letos panuje mezi řediteli i zaměstnanci jistá nedůvěra – nikoli k samotnému navýšení tarifů, ale k tomu, zda se znovu nebudou jiné výdaje sanovat právě na úkor volných složek platů. Pokud by se ukázalo, že v rozpočtu zůstávají díry a bude se znovu improvizovat, pak se může stát, že formálně tarify porostou, ale reálný příjem pedagogů se nijak zásadně nezlepší. A to by byl scénář, kterému bychom se měli za každou cenu vyhnout.

Nejde ale jen o provizorium, ale i o finance, které v rozpočtu scházely a které se jen těžko dají vyřešit administrativními přesuny v rámci kapitoly. Souhlasíte s překročením naplánovaného deficitu?

Nejsem zastáncem bezbřehého zadlužování státu, ale zároveň si myslím, že jsou situace, kdy je rigidní lpění na čísle deficitu škodlivější než jeho rozumné a cílené překročení. A školství do této kategorie podle mě patří. Problém není v tom, že by chyběly „drobné“, které se dají přehodit z jedné položky do druhé. Bavíme se o strukturálním podfinancování v řádu miliard korun. To se nedá vyřešit administrativními přesuny, aniž by to mělo velmi konkrétní a bolestivé dopady – na platy, na personální stabilitu, na kvalitu výuky nebo na dostupnost podpůrných profesí. Každý takový přesun znamená, že někde jinde vznikne nový problém. Pokud by volba byla mezi dodržením formální hranice deficitu a zajištěním základní stability školství, byl bych pro to, aby dostalo přednost vzdělávání.

Zmínil jste indexaci škol, na kterou nebyly peníze v rozpočtu, školní poradenství, které sice bylo zařazeno do systému, ale nezbytné finance na tuto správnou změnu také scházely, stejně jako na nové učitele, které školy potřebují...

bují... Jako by byly problémy, kam se člověk podívá.

Většina těch opatření dává smysl, problém není v jejich obsahu, ale v tom, jak jsou zaváděna. Stát v posledních letech schválil celou řadu změn, které mají školství posunout správným směrem – cílenější podporu škol v náročných podmínkách, dostupnější školní poradenství, posílení týmů ve školách. Jenže tyto kroky nejsou finančně dotažené, a tím se z dobrých záměrů stávají zdroje napětí a frustrace. Indexace škol je typickým příkladem. Myšlenka pomoci školám v sociálně či ekonomicky složitějších regionech je správná a odbory ji podporují. Pokud ale v rozpočtu chybí potřebné prostředky, hrozí, že se rozdílů nebudou snižovat, ale jen přesouvat – někdo dostane víc na úkor někoho jiného.

Podobné je to se školním poradenstvím. Zařazení školních psychologů, speciálních a sociálních pedagogů do systému je krok, po kterém se volalo roky. Odbory ho vítají. Zároveň ale odmítají model, kdy se tyto pozice financují „zevnitř“ rozpočtu škol, tedy často z peněz určených na platy učitelů nebo na provoz. To vytváří napětí uvnitř sborů a staví zaměstnance proti sobě. A nedostatek učitelů se nedá řešit deklaracemi ani jednorázovými náboji. Bez dlouhodobě stabilního financování, růstu reálných mezd a snížení přetížení se noví lidé do školství prostě nepohrnou. Nelze prostě donekonečna přidávat nové úkoly bez odpovídajících zdrojů.

Mění se role odborů při zastupování nepedagogů v okamžiku, kdy nejsou financováni v rozpočtu škol, ale obcí?

Role odborů se tímto krokem nepochybně mění a celé vyjednávání se tím výrazně komplikuje. Dokud byli nepedagogičtí pracovníci financováni přímo ze státního rozpočtu prostřednictvím škol, bylo

možné vést relativně jednotné kolektivní vyjednávání. Přesun financování na obce a kraje tento rámec rozbíjí a posouvá velkou část odpovědnosti na lokální úroveň. Odbory se tak dostávají do situace, kdy už nejednají s jedním hlavním partnerem, ale s desítkami, spíše stovkami různých zřizovatelů, z nichž každý má jiné finanční možnosti, priority i ochotu školství podporovat. To oslabuje kolektivní princip a zvyšuje tlak na individuální vyjednávání na úrovni jednotlivých škol nebo obcí. Zároveň ale platí, že role odborů nezaniká – naopak se rozšiřuje. Budeme muset více pomáhat školám a místním odborovým organizacím v jednáních se zřizovateli, poskytovat metodickou podporu a snažit se bránit tomu, aby se rozdíly mezi regiony dále prohlubovaly. Je to náročnější model, méně přehledný a méně spravedlivý, ale o to důležitější bude, aby odbory zůstaly aktivním a viditelným aktérem, který se snaží hájit důstojné podmínky práce napříč celým systémem.

V souvislosti se změnou financování nepedagogů se hodně mluví o riziku regionální nerovnosti. To je v podstatě to, co jste popsali?

Ano, přesně o to jde. Riziko regionální nerovnosti je jedním z největších problémů, na které odbory od začátku upozorňují. Bohatší obce si budou moci dovést školy stabilizovat, dorovnávat platy, případně udržet plné úvazky. Naopak v ekonomicky slabších regionech hrozí tlak na snižování úvazků, omezování počtu zaměstnanců nebo dlouhodobé podfinancování provozu škol. To se přitom netýká jen nepedagogů – dopad se přenáší i na učitele a na celkovou kvalitu vzdělávání. Výsledkem může být stav, kdy budou školy fungovat podle „adresy“ svého zřizovatele, nikoli podle potřeb žáků. A právě tomu by měl stát předcházet. Pokud se má mluvit

► o rovném přístupu ke vzdělávání, pak by základní provoz škol neměl být závislý na tom, jestli se škola nachází v bohaté městské čtvrti, nebo v chudším venkovském regionu.

Budete usilovat o novelizaci školského zákona a například navrácení ONIV a DVPP zpátky do škol, do státního rozpočtu?

Ano, to je jeden z cílů, o kterém odbory otevřeně mluví. Přesun ONIV a DVPP mimo přímé financování škol se v praxi ukázal jako problematický, protože školy ztratily část autonomie a zároveň se zvýšila nejistota, zda budou mít prostředky na základní provozní a rozvojové potřeby. Školy musí mít k dispozici stabilní a předvídatelný balík peněz, se kterým mohou samy odpovědně nakládat. Pokud mají nést odpovědnost za kvalitu vzdělávání, musí mít i odpovídající nástroje. Návrh

ideologické roviny. Inkluze sama o sobě není ani dobrá, ani špatná – záleží na tom, zda je dobře připravená a financovaná. A právě tady dlouhodobě selhává stát. Pokud ministr dnes mluví spíš o posílení speciálních škol a tříd, vnímáme to jako snahu reagovat na reálné problémy praxe, nikoli jako popření inkluze jako takové.

Ve zmíněném volebním boji přišel T. Okamura s kritikou politických neziskovek, přidali se i Motoristi a ANO v podstatě lavíruje. Co si myslí odbory o problému s politickými neziskovkami a s jejich přednáškami ve školách?

Stanovisko odborů je v tomto bodě poměrně střízlivé a méně ideologické, než jak se to často prezentuje v politických debatách. Nevidíme problém v neziskových organizacích jako takových. Problém vidíme v absenci jasných pravidel, odpovědnosti a kontroly obsahu. Jakmile se

se nedá řídit v ročních cyklech, protože personální rozhodnutí, koncepční změny i rozvoj škol mají dopady na několik let dopředu. Roční rozpočty vytvářejí trvalou nejistotu a nutí školy fungovat v režimu provizoria, místo aby se mohly soustředit na kvalitu vzdělávání. Víceletý rámec by přinesl především předvídatelnost. Ředitelé by věděli, s jakými prostředky mohou počítat nejen na platy, ale i na rozvoj, podporu zaměstnanců nebo nové projekty. Pro zaměstnance by to znamenalo větší jistotu a menší tlak každoročně „čekat, co bude“. Pokud by byl víceletý rozpočet nastaven poctivě, mohl by výrazně snížit napětí v systému a vrátit školství alespoň část stability, která mu dnes citelně chybí.

Přivítal byste znovuotevření otázky kariérního řádu?

Pokud jde o kariérní řád, osobně bych jeho znovuotevření přivítal – ale pouze za určitých podmínek. Kariérní řád sám o sobě není spásné řešení a minulá zkušenost ukázala, že špatně připravený systém může napáchat víc škody než užítku. Pokud by se k němu mělo vrátet, pak ne jako k byrokratickému nástroji plnému tabulek a hodnocení, ale jako k realistickému systému profesního růstu, který je propojený s podporou, vzděláváním a odpovídajícím finančním ohodnocením. Učitelé potřebují perspektivu. Nejen plošné navyšování tarifů, ale i možnost profesního posunu bez nutnosti odcházet ze třídy do managementu. Kariérní řád by mohl být jedním z nástrojů, jak udržet zkušené učitele ve školách a motivovat mladší kolegy. Ale pouze tehdy, pokud na něj budou skutečné peníze a pokud bude vznikat ve spolupráci s praxí, nikoli za zavřenými dveřmi.

Jaký tedy bude podle vás rok 2026?

Letošní rok podle mě nebude rokem velkých vizí, ale spíš rokem zkoušky, jestli se školství podaří aspoň stabilizovat, nastavit financování tak, aby školy mohly normálně fungovat bez permanentního stresu, že někde zase chybějí peníze. Neočekávám, že by se v roce 2026 zásadně zlepšily podmínky práce ve školství, ale doufám, že se přestane zhoršovat situace. Pokud se podaří zajistit stabilní platy, udržet podpůrné profese, zabránit dalšímu rozkladu financování nepedagogů a dát školám aspoň základní jistotu, bude to samo o sobě úspěch. Bohužel jsme se dostali do bodu, kdy už mluvíme spíš o stabilizaci než o rozvoji. Zároveň si myslím, že rok 2026 může být rozhodující z hlediska důvěry. Buď se potvrdí, že stát bere školství vážně a dokáže s ním pracovat systémově, nebo se upevní pocit, že je to oblast, která se vždy „nějak udělá“, často na úkor lidí, kteří v ní pracují. A to má přímý dopad na to, zda do školství budou přicházet noví učitelé, nebo zda se bude personální krize dál prohlubovat. Rok 2026 by měl být rokem konsolidace. Aby školství přestalo být jen rozpočtovým problémem a začalo být koenečně vnímáno jako dlouhodobá investice.

ONIV a DVPP do státního rozpočtu škol by posílil stabilitu systému a omezil nahodilé zásahy a improvizace. Zda to povede k novelizaci školského zákona, ukáže politická vůle, ale z našeho pohledu je to legitimní a potřebná debata.

Hodně se v rámci volebního boje mluví o revizi inkluze. Ve svém předchozím působení ji ale R. Plaga podporoval. Po volbách mluvil spíše o podpoře speciálních škol a tříd a slova o revizi inkluze jsou v podstatě opatrná. Cítíte v této debatě vliv koalických partnerů – Motoristů sobě nebo SPD?

Myslím si, že posun v rétorice je částečně dán politickou situací a částečně střetem slibů s realitou škol. V kampani se o „revizi inkluze“ mluvilo poměrně jednoduše a ostře, protože to dobře rezonuje s částí veřejnosti. Jakmile se ale dostanete do pozice, kdy za školství skutečně nesete odpovědnost, zjistíte, že inkluze není jeden paragraf, který se dá snadno přepsat, ale složitý systém vazeb, financování a každodenní praxe ve školách. Z pohledu odborů je klíčové, aby se debata neposouvala do

z odborného či preventivního programu stává politická agitace, ať už zleva, nebo zprava, je to špatně. Školy nejsou a nemají být prostorem pro politický boj dospělých. Učitelé i ředitelé se denně snaží vést žáky ke kritickému myšlení, k práci s informacemi a k pochopení fungování demokratické společnosti. Pokud do tohoto prostředí vstupuje externí subjekt s jednoznačně hodnotově nebo politicky vyhraněným výkladem, bez možnosti kontroly či vyvážení, vytváří to napětí a zbytečné konflikty. Pro odbory je klíčové, aby odpovědnost zůstala na škole. Ředitel musí mít právo rozhodnout, koho do školy pustí, s jakým obsahem a v jakém kontextu. Stejně tak musí existovat možnost zpětné vazby a zásahu, pokud se ukáže, že program překračuje rámec vzdělávání a sklouzává k jednostranné ideologii.

Objevily se názory, že by bylo lepší než financovat školství vždy na rok přejít k víceleté stabilitě. Co si o tom myslíte?

Z pohledu odborů je myšlenka víceletého financování školství správná a dlouhodobě ji podporujeme. Školství je oblast, která